

[Krag.]

løser den store Opgave“. Ikke sandt, det ærede Medlem Hr. Hans Hansen har i Sammenligning med denne høje Flugt bevæget sig ganske lavt og langs Jorden. Det var, som sagt, den store Opgave: Klassekampens Ophør, Beskæftigelsesproblemets Løsning, Fjernelse af det sociale Problem. Ja, det var i Virkeligheden sammentrængt i nogle faa Paragraffer det hele Samfundsproblem, vi stod overfor Løsningen af denne Gang, og Sagen hastede, derfor maatte fuld Grundskyld, 5 pCt., indføres, foreslog man, i Løbet af 3 Aar.

Og saa er Forholdet dog dette, at dette stolte Forslag har vi siden første Behandling den 29. Februar 1928 intet som helst hørt til. Nu er man paa det rene med, at hvad der før kunde tænkes gennemført, det, som Hr. Willesen kaldte en revolutionær Evolution, det, som man før mente at kunne gøre i Løbet af tre Aar, det skal nu tage 25 Aar. Men jeg vil sige til det høje Ting og derigennem ligesom Hr. Willesen ogsaa til det danske Folk: hvilken Suppedas havde vi ikke været i, hvis Hr. Willesens glimrende Veltalenhed — som jeg anerkender — havde overbevist den høje Rigsdag om Rigtigheden af disse Teorier, saaledes at det, som den Gang skulde gennemføres i eet Stød, gennem en 3-aarig Periode, var blevet til Virkelighed i det Samfund, som vi den Gang havde, og som vi jo da heldigvis befinder os i endnu. Hvad vilde der være sket, hvis Hr. Willesens Veltalenhed havde sejret? Nu indser man, at en revolutionær Evolution kræver en Menneskealder, men enten det nu kræver en Menneskealder eller 3 Aar, er det, saaledes som det ogsaa nu er godtgjort fra alle Sider under denne Forhandling, lige umuligt og lige uigennemførligt i et gammelt Samfund.

Er det i Virkeligheden ikke besynderligt, at man i Retsforbundet havde Dristighed til i 1928 at komme med et Forslag til en Ejendomsbeskatning, som havde til Formaal at konfiskere Ejendommene, uden at der toges det allerfjerneste Hensyn til disses Prioritering. Enten man skyldte alt paa Jorden eller intet, skattemæssigt skulde man behandles ens. Det ærede daværende Medlem Hr. Willesen sagde: vi betragter Prioriteten som et privat Retsforhold mellem den paagældende Grundejer og de paagældende Laangivere. Et privat Retsforhold! og derfor, uanset Prioritetens Størrelse, enten den var stor eller lille, skattemæssigt skulde den vedkommende behandles paa samme Maade. Nu har dog de nuværende ærede Forslagsstillere af

Forslaget om Overgang fra Skat til Skyld paa dette Punkt tilegnet sig en anden Opfattelse, og jeg spørger derfor det ærede Medlem Hr. Hans Hansen, om han dog ikke finder det besynderligt umodent og dristigt at komme med Lovforslag her i den høje Rigsdag paa saa gennemgribende Omraader, Lovforslag, som i deres Virkninger er saa overordentlig dybtgaaende, men som dog er saa umodne, at man overfor dette Problem, Spørgsmaalet om Hensyntagen til Prioriteterne, med 3 Aars Mellemlum kan foreslaa det stik modsatte. I Bemærkningerne til Lovforslaget siger man om § 14, at Formaålet er at tage „et nødvendigt Hensyn“ til Prioriteterne — et nødvendigt Hensyn; i 1928 siger Hr. Willesen: Prioriteterne er et privat Retsforhold mellem den paagældende Grundejer og de paagældende Laangivere, som man ikke behøver at tage noget Hensyn til. Nu erkender man dog, at der maa tages „et nødvendigt Hensyn“ til Prioriteringen, thi man vil, det er det ærede Medlem Hr. Hans Hansens Ord i Bemærkningerne til Lovforslaget, „sætte de gældbundne Jordejere i Stand til at indfri deres Prioriteter i Jorden samtidig med Grundskyldens Paaligning“. Ja, jeg vil jo ogsaa sige, at det manglede dog bare, at man fortsat ligesom de Herrer Axel Dam og Willesen i 1928 vilde tage Jorden og lade den hidtidige Ejer sidde tilbage med Gælden, der hvilede paa den. Men jeg kan ikke undlade at understrege den Kovending, som her er foretaget, og bede det ærede Medlem Hr. Hans Hansen udtale sig om, hvorvidt han virkelig mener det forsvarligt at stille et Forslag af en Beskaffenhed som det, der blev stillet i 1928, naar man nu erkender Nødvendigheden af Hensyntagen til Prioriteterne.

Ja, det er besynderligt, at det virkelig er lykkedes at omgive alt dette med en saadan Mystik, væve det ind i en saadan Uforstaaelighedens Vadmæl, saa man omkring dette har kunnet samle ved sidste Valg 25 000 Vælgere. (*Hans Hansen*: 27 000); naa, 27 000; ja ja, det gør det jo ikke meget værre, men dog altid noget værre, og hvem ved, om man ikke gennem en Fortsættelse af den Udvikling, som man har gennemløbet i Tiden siden 1928, hvor det mystiske i høj Grad er øget paa Klarhedens Bekostning, i Fremtiden kan samle endnu nogle Tusind; det er muligt; jeg ved jo, at det er det, man haaber paa. Men altsaa, der skal indføres den fulde Grundskyld, 5 pCt., gennem en 25 aarig Periode, begyndende med 5 pro mille til Staten med en aarlig Tilvækst af 1 pro mille indtil 3 pCt. — det vil tage 26 Aar